

ad § 18.

Denne § har sit Tilsvarende i Loven af 11te Marts 1851 § 10, hvis Bestemmelse om, at Erstatningspligten ophører, naar Kvittering for Modtagelsen uden Indsigelse er meddeelt, dog er udeladt, fordi det ikke er ganske billigt under Paaberaabelse af den meddeelte Kvittering at nægte Erstatning, selv om det er fuldstændig godtgjort, at Skaden var skeet, forinden Forsendelsen udleveredes. I nærværende Forslag er derhos udeladt den i nysnævnte Lov indeholdte Bestemmelse angaaende Tidsfristen for Anmeldelse af Erstatningskrav med Hensyn til internationale Postforsendelser, fordi en saadan Bestemmelse ifølge det almindelige Princip for nærværende Lovforslag (jfr. § 28) hører hjemme i de Overenskomster, der sluttes med de fremmede Postbestyrelser, af hvis Samtykke dens Anvendelse under alle Omstændigheder vil være afhængig.

ad § 19.

Bestemmelsen i første Punctum af denne § er i det Væsentlige overensstemmende med den mugjældende Lovgivning (Forordning om ulovlig Brevforsendelse af 16de August 1775 og Pl. angaaende ulovlig Forsendelse af Pengesager af 8de November 1791). Ifølge tredje Punctum vil den højere Strafegrad navnlig være at anvende, naar Affenderen eller den, der befordre Forsendelsen, er en i Postvæsenets Tjeneste staaende Person. Det maa nemlig betragtes som en skærpende Omstændighed, at den, der er Affender, enten ifølge sin Stilling særlig kan antages at være vidende om Forbudet mod ulovlig Brevforsendelse, eller at han — forudsat at den Befordrendes Stilling er ham bekendt — frister en i Postvæsenets Tjeneste staaende Person (herunder ogsaa forstaaet contractmæssig antagne Personer) til at udføre den ulovlige Befordring. I det sidstnævnte Tilfælde vil den, der udfører Befordringen, selvfølgelig blive straffet ifølge administrativ Bestemmelse. Naar Gjenstande, der ikke høre ind under Postmonopolet, af en Postfunctionar besørjes udenfor Posten, er Functionaren ligeledes underkastet administrativt bestemt Straf; men det synes rimeligt, hvad ogsaa fra ældre Tid har været bestemt i

Henseende til Optagelsen af uindskrævede Rejsende (jfr. nærværende Forslags § 21), at den Private, der saaledes forleder Functionaren til at overtræde sin Pligt og benytter Postindretningerne uden at betale Postvæsenet for denne Benyttelse, ikke bliver aldeles fri for Straf, og en saadan, sat i et passende Forhold til den Besvigelse af Postindtægterne, der var tilsigtet, er derfor foreslaaet i sidste Stykke af Paragraphen.

ad § 20.

Den nu (Pl. om ulovlig Forsendelse af Penge med Brevposten af 10de Juni 1809) fastsatte Straf — Confiscation — for uden Værdiangivelse at indlægge Penge eller Værdier i ikke-anbefalede Breve er saa streng, at Postbestyrelsen i de fleste forekommende Tilfælde har Betænkelse ved at anvende den, og da derhos Værdiangivelsen ved Bestemmelserne derom i Forslagets § 3 har faaet en anden Charakter, saa at dens Undladelse navnlig ikke fremtidig betragtes som skeet for at besvige Postindtægterne, er der i nærværende Paragraph foreslaaet en betydelig mildere og stadig anvendelig Straf for denne Forseelse, der dog paa den anden Side, som alt bemærket ad § 3, er saa farlig for Postforsendelsernes Sikkerhed og Postbetjentenes Redelighed, at det er af Bigtighed at faae fastsat en Straf af en saadan Størrelse, at den Værdiangivelse, det har været aldeles nødvendigt at paabyde, virkelig lader sig fremtvinge ved Straffebestemmelsens Tilstedeværelse.

I denne Paragraph er derhos tilføjet en Straffebestemmelse med Hensyn til den ved § 3 a sidste Stykke som ulovlig betegnede Forsenden af forskellige Breve under fælles Omflag. Som Straf er, i Lighed med hvad der gjælder for ulovlig Befordring udenfor Posten, foreslaaet en Bøde med et Minimum og et Maximum, ved hvis Størrelse man dog har taget Hensyn til, at den ulovlige Indlægning af flere Breve i eet Omflag maa betragtes som mindre strafværdig end den ulovlige Befordring udenfor Posten.

ad § 21.

Den her foreslaaede Bestemmelse om Straf for den, der lader sig befordre med Posten